

Mål C-466/00

Arben Kaba

mot

Secretary of State for the Home Department

(begäran om förhandsavgörande
från Immigration Adjudicator)

”Fri rörlighet för arbetstagare — Förordning (EEG) nr 1612/68 —
Social förmån — Rätt för make till en migrerande arbetstagare
att erhålla permanent uppehållstillstånd i en medlemsstat”

Förslag till avgörande av generaladvokat D. Ruiz-Jarabo Colomer föredraget den 11 juli 2002	I-2222
Domstolens dom av den 6 mars 2003	I-2256

Sammanfattning av domen

1. *Begäran om förhandsavgörande — Domstolens dom — Rättskraft — Rätt för den nationella domstolen att ånyo anhängiggöra ett mål vid domstolen — Räckvidd (Artikel 234 EG)*

2. *Begäran om förhandsavgörande — Anhängiggörande vid domstolen — Avgörande av vilka frågor som skall ställas — Den nationella domstolens exklusiva behörighet — Parternas möjlighet att ändra frågornas lydelse — Föreligger inte — Antaganden som uttalats av parterna och som återgivits i beslutet om hänskjutande — Underlåtenhet att beakta*
(Artikel 234 EG)
3. *Fri rörlighet för personer — Arbetstagare — Uppehållsrätt för familjemedlemmar — Permanent uppehållstillstånd för make till en arbetstagare — Nationell lagstiftning med föreskrifter om kortare bosättningstid för makar till personer som befinner sig och har sin hemvist i landet än för medborgare från andra medlemsstater och deras familjemedlemmar som inte uppfyller detta villkor — De båda personkategoriernas respektive situation kan inte jämföras i gemenskapsrättsligt hänseende — Diskriminering i strid med artikel 7.2 i förordning nr 1612/68 — Föreligger inte*
(Rådets förordning nr 1612/68, artikel 7.2)

1. Den rättskraft som en dom som meddelats i ett mål om förhandsavgörande omfattas av utgör inte något hinder mot att den nationella domstol som denna dom riktar sig till kan anse det nödvändigt att på nytt ställa frågor till domstolen innan målet vid den nationella domstolen avgörs. Det kan vara berättigat att framställa en ny begäran om förhandsavgörande när den nationella domstolen stöter på svårigheter då det gäller förståelsen eller tillämpningen av domen, när begäran avser en ny rättsfråga till domstolen eller när den nationella domstolen framlägger sådana nya omständigheter som kan medföra att domstolen ändrar sitt svar på en fråga som ställts tidigare.

ett förfarande enligt artikel 234 EG tillkommer den nationella domstolen, kan parterna inte ändra lydelsen av dessa frågor. Av detta följer att domstolen i princip skall begränsa sin prövning till de omständigheter som den hänskjutande domstolen beslutat att tillhandahålla den. När det gäller tillämpningen av den relevanta nationella lagstiftningen skall domstolen följaktligen endast beakta den situation som den nationella domstolen anser vara fastställd, och den är inte bunden av påståenden som anförts av någon av parterna i målet vid den nationella domstolen och som den nationella domstolen endast återgivit, utan att ta ställning till.

(se punkt 39)

(se punkterna 40 och 41)

2. Eftersom behörigheten att avgöra vilka frågor som skall ställas inom ramen för
3. Lagstiftning i en medlemsstat med krav på att makar till migrerande arbets-

tagare som är medborgare i andra medlemsstater skall ha haft hemvist i denna medlemsstat i fyra år före det att en ansökan om permanent uppehållstillstånd i det landet kan inlämnas och prövas, trots att det enbart föreskrivs krav på bosättning under tolv månader för makar till personer som har sitt hemvist i landet och som inte omfattas av några restriktioner i fråga om hur länge de får uppehålla sig i landet, utgör inte en diskriminering som strider mot artikel 7.2 i förordning nr 1612/68.

Detta gäller även om man beaktar den hänskjutande domstolens uppfattning att respektive situationer för dessa båda personkategorier enligt nationell rätt är jämförbara på alla punkter, utom vad avser den tid som respektive make skall ha haft sitt hemvist i Förenade kungariket för att ett permanent uppehållstillstånd i den ifrågavarande medlemsstaten skall beviljas.

I den mån uppehållstillståndet för en migrerande arbetstagare som är medborgare i en annan medlemsstat är underkastat ett krav på att tillståndshavaren fortsätter att vara arbetstagare eller, i förekommande fall, arbetsökande, är dennes situation inte jämförbar med situationen för en person som inte enligt den nationella lagstiftningen i en medlemsstat är föremål för någon begränsning när det gäller den

tid under vilken personen kan uppehålla sig på denna medlemsstats territorium, och inte under denna vistelse behöver uppfylla några villkor som kan jämföras med de villkor som föreskrivs i de nämnda gemenskapsrättsliga bestämmelserna enligt vilka medborgare i en medlemsstat har rätt att uppehålla sig på en annan medlemsstats territorium. Detta gäller dock inte i fall då den migrerande arbetstagaren har fått tillståndet med stöd av andra gemenskapsrättsliga bestämmelser.

Eftersom uppehållsrätten för personerna i dessa två kategorier inte är jämförbar på alla punkter gäller samma sak för makarna till dessa personer, framför allt vid prövningen av vilken vistelseperiod som krävs innan de har rätt att erhålla permanent uppehållstillstånd i den ifrågavarande medlemsstaten.

På grund av att situationerna inte är jämförbara i gemenskapsrättsligt hänseende saknar frågan huruvida det går att motivera en skillnad i behandlingen när det gäller längden på denna period betydelse i detta avseende.

(se punkterna 27, 46—50 och 56, samt domslutet)